אין לי אלא בארץ בח"ל מנין תלמוד לומר

אתך בכל מקום שאתך אם כן מה ת"ל

עין משפם

גר מצוה קבו א מיי פי"ג מהלי איסורי ביאה הלי ז

סמג לאוין קטו טוש"ע י"ד

סי' רסח סעיף י: קבח ב מיי' שם הלכה ח

מוש"ע שם סי"א: קבמ ג מיי פ"ב מהלי

סימן רעז סעי' יב: קל ד מיי' פט"ו מהל' איסורי ביאה הל' טו

סמג לאוין קטו: קלא ה ו מיי׳ שם הל׳

טוש"ע אה"ע סימן ד סעיף כט: קלב ז מיי פי"ג שם הלי יד ופי"ד הלי א

סמג לאוין קטו טוש"ע י"ד סימן רסח סעיף ב:

תום' חד מקמאי

וכבר כתבתי מזה כל

א״ר יוחנן בין בארץ בין בחוצה לארץ צריך להביא ראיה כשהוא מוחזק

. בעובד כוכבים אבל אם בעובו כוכבים אבי, אם אינו מוחזק א"צ להביא ראיה. הפה שאסר הוא

הפה שהתיר דאי בעי אמר

ישראל אוי מארוחי. וראיה

לדבר ההוא עובד כוכבים

דהוה אכיל פסחים

בירושלים בפרק קמא דפסחים: מעשה באחד

שבא לפני ר' יהודה וא"ל

--נתגיירתי ביני לבין עצמי

בו שהוא עובד כוכבים ב. פוווא מובו כוכב ב דא״כ היה צריך להביא ראיה עליו ועל בניו אלא

היו מוחזקים בו שהיה גר. ושאל לו ר' יהודה יש לך עדים כלו' יש לך עדים שנתגיירת בינך לבין עצמך

. אפילו בניו פסולים ואם יש

אפירו בניו פסורים ואם יש עדים שנתגיירת בפני ב״ד או לו) בפניהם קבל עליו

נחלות הלכה יד

ל) וברכות ט. וש"נו. ב) קידושין עד. עח: ב"ב [וע"ע תוס׳ קירושין סב: ד"ה גר], ד) שייך לעמוד הקודם, ד) נ"ל וארא ס"ס מ"א],

תורה אור השלם וְאֲצַוֶּה אֶת שׁפְּטֵיכֶם
בְּעַת הַהָּוֹא לֵאמֹר שָׁמֹעַ בין אחיכם ושפטתם בּין אֲתַּיּכְּבּי וּשְׁפַּטְּיָנֶבּ צָרֶק בִּין אִישׁ וּבִּין אָתִּיוּ וּבִין גַּרוֹ: רברים א טו 2. כִּי אָת הַבְּכֹר בָּן הַשְּׁנוּאָה יַכִּיר לְתָת לוֹ פִי שְׁנֵים בְּכֹל אֲשֶׁר יִנְּיָצֵא לוֹ בי הוא ראשית אנו לו מִשְׁפַּט הַבְּכֹרָה:

גליון הש"ם

גמ' א"ל נאמן אתה לפסול את עצמך. ע' כתובות כה ע"ב תד"ה הרי שלתר: שם ואי אתה לעיל כה ע"ב תד"ה לימל רב יוסף: תום' ה"ה במוחזק לך ובו' דרוב הבאין ובו'. עיין ירושלמי רפ״כ דר״ה ונקרגן עדה שס: ד״ה נאמן אתה לפסול וכו׳ רמשוי נפשיה 'ע באיםורא. ע במרדכי סוף פירקין:

הגהות הב"ח (ל) גמ' קמ"ל בארצכםלי: (ג) שם הל כמיבבארצכם הסול: (ג) רש"י ד"ה מדכתיב גרו אצל: (ד) תום' ד"ה משפט (בעמוד הקודם) אית ליה (פענות "ב ע"ה סוף לט"ל פיט בהדים. נ"ב ע" סנהדרין ב" ע"ב חוד"ה דברי הכל: (6) ד"ה במוחזק וכר כדפי לעיל. נ"ב בפי שני דף כה ע"ב בד"ה לימה:

הגהות הגר"א [א] גמ' מעמך. ל"ל מאמכם (דכתיב בתר וכי יגור כו' הגר אמכם וכ"ה בתורת כהנים ומ"ש רש"י הוא תמוה): [ב] רש"י ד"ה מעמך כו' עד סה"ד.

. נמחק:

מוסף רש"י יכיר. קרא יתירא הוא (רשב"ם ב"ב קכז:). נאמן אדם לומר זה בני בכור. ואף על פי ואף מ אחר שמחזיקין אחר נככור (שם). בני זה בן גרושה הוא. לאחר שגרשתיה הוא. ללחר שגרשתי החולתיה וללחר שני זה, לו שנשל אשה גרושה וסברל הוא מדכתיב יכיר, מה לי נכור מה לי לדבר חחר (שם). בן גרושה הוא. וחלל הוא, או בן חלוצה הרא. כן חלולה חלל מדרכנן, גזירה חלולה אטו גרושה ואע"ג דנפחא לו לעיל כד.) **מדכתיב ואשה** גרושה, הא אמרינן התם דקרא אסמכתא בעלמא קינו שפוט. וחכ"א אינו אמן. לא נככור ולא מסימן (שם).

דקאמר הכי ומשקר: ה"ג מהו דתימא לא ניהמניהו: [=] מעמך. גר

מקום שאתך משמע ואפילו בארץ ובארנכם למה לי אלא לאו אראיה קאי דבארן לריך להביא ראיה ולא בחולה לארץ: מדכתיב (ג) גר אלל ושפטתם מכאן אמר ר' יהודה גר בעי בית דין: יכיר. את הבכור בן השנואה יכיר: יכירנו לאחרים. שאם אין ב"ד מכירים אותו נאמן עליו אביו לומר זה בני בכור ליטול פי שנים: בן גרושה הוא. וכהן חלל הוא: ואין עדות לעובד כוכבים. הואיל ובניך מוחזקין בכשרות אין אתה נאמן להעיד עליהן ולפוסלן: לפסול את בניך. דנפקא לן מיכיר ואי אתה נאמן לפסול את בני בניך: והלכתא כרב נחמן. דאמר לדבריו עובד כוכבים הוא ואין עדות לעובד כוכבים ואפילו אבנים לא מהימן: והתניא כרבינא. דנאמן הוא על בנו קטן שאין לו בנים וקס"ד דהא מתני׳ בגר שבא ואמר גר אני קמיירי: ההיא. דקתני נאמן הוא על בנו קטן: לענין יכיר. תניא אההיא מתני' דיכיר קאי דקתני וכשם שנאמן אדם לומר זה בני בכור כך נאמן לומר זה בני בן גרושה ועלה קתני דנאמן הוא על הקטן דהא ישראל הוא ויש לו עדות והתורה האמינתו על בנו ולא על בן בנו אבל גבי גר אפילו אבנו לא מהימן דאין עדות לעובד כוכבים: וסחופין. שפלים וכפויין כמו סחופי כסח (שבת דף סו:) כפיית הכלי: ואיני כדאי. ואיני ראוי להשתתף בלרתן ומי יתן ואזכה לכך: ומודיעים אותו. לקמן מפרש טעמא דכולה מתני':

בארץ בארץ צריך להביא ראיה בח"ל אין להביא ראיה דברי ר' יהודה וחכמים אומרים בין בארץ בין בחוצה לארץ צריך להביא ראיה בא הוא ועדיו עמו קרא למה לי אמר רב ששת דאמרי שמענו שנתגייר בב"ד של פלוני סד"א לא ליהמנייהו קמ"ל שין לי אלא בארץ בח"ל מנין (6) בארץ אין לי אלא ת"ל אתך בכל מקום שאתך והא אפיקתיה חדא מאתך וחדא [א] מעמך וחכ"א בין בארץ בין בח"ל צריך להביא ראיה ואלא הא כתיב (פ' בארץ ההוא מיבעי ליה דאפילו בארץ מקבלים גרים דסד"א משום טיבותא דארץ ישראל קמגיירי והשתא נמי דליכא מיבותא איכא לקט שכחה ופאה ומעשר עני קמ"ל א"ר חייא בר אבא אמר ר' יוחנן "הלכה בין בארץ בין בח"ל צריך להביא ראיה פשימא יחיד ורבים הלכה כרבים מהו דתימא מסתבר מעמא דרבי יהודה דקמסייעי ליה קראי קמ"ל ת"ר יושפטתם צדק בין איש ובין אחיו ובין גרו מכאן א"ר יהודה גר שנתגייר בב"ד הרי זה גר בינו לבין עצמו אינו גר מעשה באחד שבא לפני רבי יהודה ואמר לו נתגיירתי ביני לבין עצמי א"ל רבי יהודה יש לך עדים אמר ליה לאו יש לך בנים א"ל הן יא"ל באמן אתה לפסול את עצמך יואי אתה א"ל באמן נאמן לפסול את בניך [ומי] א"ר יהודה אבנים לא מהימן סוחתניא יכיר יכירנו לאחרים מכאן א"ר יהודה ינאמן אדם לומר זה בני בכור יוכשם שנאמן לומר זה בני 63 בכור כך נאמן לומר בני זה בן גרושה הוא

או בן חלוצה הוא וחכ"א אינו נאמן א"ר נחמן בר יצחק ה"ק ליה לדבריך עובד כוכבים אתה ואין עדות לעובד כוכבים רבינא אמר הכי קאמר ליה יש לך בנים הן יש לך בני בנים הן א"ל נאמן אתה לפסול בניך ואי אתה נאמן לפסול בני בניך תניא נמי הכי ר' יהודה אומר "נאמן אדם לומר על בנו קטן ואין נאמן על בנו גדול ואמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן לא קטן קטן ממש ולא גדול גדול ממש אלא קטן ויש לו בנים זהו גדול גדול ואין לו בנים זהו קטן והלכתא כוותיה דרב נחמן בר יצחק והתניא כוותיה דרבינא יההוא לענין יכיר איתמר תנו רבנן יגר שבא להתגייר בזמן הזה אומרים לו מה ראית שבאת להתגייר אי אתה יודע שישראל בזמן הזה דוויים דחופים סחופים ומטורפין ויסורין באין עליהם אם אומר יודע אני ואיני כדאי מקבלין אותו מיד ומודיעין אותו מקצת מצות קלות ומקצת מצות חמורות ומודיעין אותו עון לקט שכחה ופאה ומעשר עני ומודיעין אותו ענשן של מצות אומרים לו הוי יודע שעד שלא באת למדה זו אכלת חלב אי אתה ענוש כרת חללת שבת אי אתה ענוש סקילה ועכשיו אכלת חלב ענוש כרת חללת שבת ענוש סקילה וכשם שמודיעין אותו ענשן של מצות כך מודיעין אוְתוֹ מִתן שכרן אומרים לו הוי יודע שהעולם הבא אלא לצדיקים וישראל בזמן הזה אינם יכולים לקבל אינו עשוי

סבר לה כרבי עקיבא דאמר אין קידושין תופסין בחייבי לאוין: בך נאמן אדם דומר זה בן גרושה. ר' אליהו מפרי"ש מפרש דנפקא לן מדכתיב בן השנואה יכיר (דברים כא) וכן משמע בירושלמי בפרק בחרא דקידושין ולשון הש"ס לא משמע הכי דקתני כשם שנאמן אדם לומר זה בני בכור משמע דמינה גמר וי"מ דטעמא דר' יהודה דמשמע ליה קרא דנאמן אדם לומר זה בני בכור אפי' על מינוק בין הבנים וכשאומר על הקטן שהוא בכור א"כ הראשון ממזר אלמא דנאמן לפוסלו וה"נ דנאמן לומר שהוא בן גרושה: ראיין עדות דעובד בובבים. ועל עלמו נאמן משום דשוי נפשיה חמיכה דאיסורא: דאיין אתה נאמן דפסוד בני בניך. אומר ר״י דה״פ נאמן אתה לפסול בניך פי׳ כשאין לו אלא בנים ואין לו בני בנים ואי אתה נאמן לפסול בני בניך כשיש לו בני בנים אין

נאמן לפסול אפי? בניו דאין סברא לומר שיהיו בניו פסולים ובני בניו כשרים וכן משמע בסמוך דקאמר ואין אדם נאמן על בנו גדול ומפרש כשיש לו בנים משמע דאבנו נמי לא מהימן: הרכרא בוותיה דרב גחשן בר יצחק. משמע דהלכה כר"י דנאמן אף לפסול בניו דדוקא משום דאין עדות לעובד כוכבים דאין יכול לפוסלן ולא כמו שמפרש רבינו מם דאין הלכה כרבי יהודה אלא כשפוסל אחרים על ידי הכרת בכור אבל בלא הכרת בכור לא ובשאלחות בפרשת 🕫 וירא נמי דקדק מהך דשמעתין דבכל ענין הלכה כרבי יהודה:

בכל מקום שאחך. ולקמן פריך הא אפיקחיה: לריך להביא ראיה. דבר תורה חד נמי כשר הכא מדמין לגזילות וחבלות דבעינן שלשה שבב"ד נחגייר שמא גבעוני מהול הוא ומשום שבחא דא"י הוא לכ"ע ור' יוחנן דהכא אית ליה בהדיא (ד) בירושלמי דשנים שדנו אין דיניהם דין וא"ת ואנן היכי מקבלין גרים הא בעינן מומחין וי"ל וחושב וחי עמך (ויקרא כה): **דליכא טובה.** דפסק חלב ודבש: דשליחותייהו עבדינן כדמשמע נמי בשילהי המגרש (גיטין דף פח: ושס) **דקמסייעי קראי.** דהא עמך כל

חשו נמי לנעילת דלת בפני גרים : י במוחזק לך. אומר רבינו מס דדוקא בדידעינן דהוה

עובד כוכבים מעיקרא דאי לא הוה ידעינן מהימן מגו דאי בעי אמר ישראל אני דמהימן כדמשמע בריש מסכת פסחים (דף ג: ושם) גבי ההוא עובד כוכבים דהוה סליק ואכיל פסחים בירושלים ואין לומר שאני התם דהוו סמכי ארוצא דהוו ישראל דהא בכל מקום נמי איכא רובא מדרוב הבחין לפנינו בתורת יהדות ° ישראל הם ועוד ראיה משמעתין דאמר ליה ר"י אי אתה נאמן לפסול את בניך ואיהו גופיה כשר אלא דשוי נפשיה חתיכה דאיסורא אבל אם בא על בת כהן לא פסלה כדפי׳ לעיל (ה) ומההיא דלעיל (דף מה.) דא"ל זיל גלי אין ראיה דשמא לא היו בודקים אלא אם הוא ישראל אם לאו אבל במשפחתו לא היו בודקין: אין די אלא בארץ. פי׳ דמקבלין גרים ואע"ג דחובת הגוף היא בעיא ריבויא כיון דכתיב בארץ

כדאשכחן בסוף פ"ק דקידושין (דף לח:) גבי שילוח עבדים והשמטת כספים אי נמי בארך לא חיישינן דלמא הדרי בהו משום דאיכא שנחה דהרן ישרהל: מהן דתימא לא להימניהו. ויש ספרים דגרסי מהו דתימא

ליהמניהו וה"פ ליהמניהו כעד מפי עד: ריצו דך עדים. פירוש שנתגיירת בינך לבין עלמך וחימה מיהא אי הא דבעינן ג' היינו דוקא לכתחלה אבל דיעבד חד נמי כשר א״כ אם יש לו עדים לאו בינו לבין עלמו הוא:

נאמן אתה לפסול עצמך כו'. היינו דוקא במילי ° דמשוי

נפשיה חתיכה דאיסורא אבל אם בא על בת כהן לא פסלה כדפרישית לעיל בסוף פ׳ שני (דף כה: ושם) וא״ת היכי דמי אם אשתו עובדת כוכבים ממה נפשך בניו פסולים דאין קרוי בנך אלא בנה ואם היתה אשתו ישראלית ממה נפשך בניו כשרים דקי"ל (לעיל דף מה.) עובד כוכבים ועבד הבא על בת ישראל הולד כשר וכי תימא נהי דממור לא הוי פגום מיהא הוי הא השתא נמי דאין נאמן פגומין הם דר"י אית ליה בפרק עשרה יוחסין (קדושין עו.) דבת גר זכר כבת חלל זכר וי"ל דקסבר ר"י עובד כוכבים ועבד הבא על בת ישראל הולד ממזר דבפרק ד' מיתות (סנהדרין דף נג. ושם) אמר דר' יהודה

עול מצוח שהודיעוהו עצמו כשר ומיירי שנתגייר הוא וכויו דאת וחגייר הוא או על בת ישראל הרי בניו כשרים. דקי״ל עכו״ם ועבד הבא על בת ישראל הולד כשר ואם לבתה האמר ר' יהודה בת גר זכר כבת חלל זכר. והיכא דאמרי סהדי שמענו יאבו שנתגייר בב״ד פלוני מהימנין ליה. תניא א״ר יהודה נאמן הוא על בנו . קטן לאמר שהוא בן נאמן על בנו גדול. א"ר . חייא בר אבא א״ר (שמעון) [יוחנן] לא קטן קטן ממש ולא גדול גדול ממש אלא קטן ויש לו בנים זהו גדול גדול ואין

א) דנוחו דדדינודד אחיי בפני ב"ד נמי סגי ועי" בטוש"ע יו"ד סימן רס"ח

לו בנים זהו קטן כלומר

נאמן הוא על בנו כשאין לו בנים אבל אם יש לו

בנים אינו נאמן אפלו אבנו